

OFELIMÓS

20 - Josep Melo

Ana Fernández Álvarez
campanadas@telefonica.net

Josep Madaula i Canadell
jmadaula@xtec.net

Amb aquest terme grec, ofelimós, atribut de qualsevol cosa capaç de satisfer una necessitat o un desig, oferim una sèrie de lliuraments plàstics que tenen com a principal objectiu aconseguir el gaudi visual que tota obra artística produeix. Es fa, precisament, des d'una publicació que porta ja molts anys especialitzant-se en la divulgació i en l'anàlisi de l'art en totes les seves facetes.

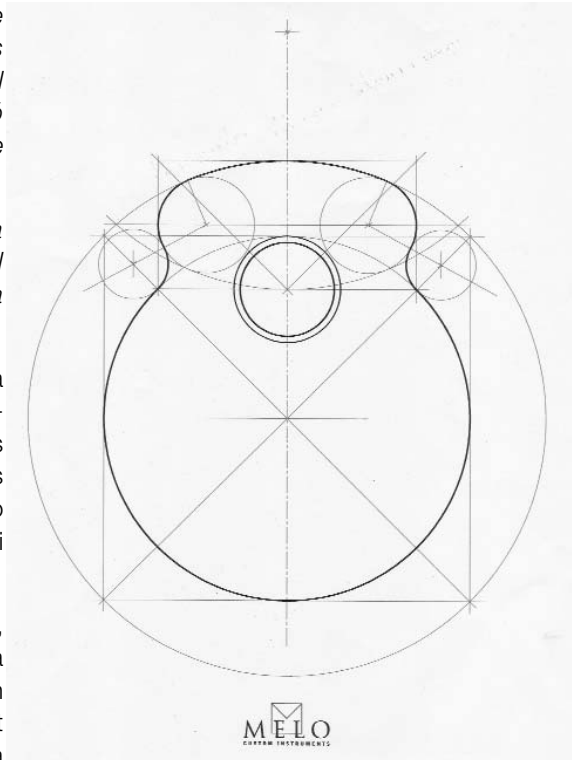
Aquest número continua una sèrie d'imatges absolutament singular, ja que hem deixat de banda el gaudi de l'obra 'acabada', substituint-lo pel que ens provoca el propi procés creatiu, a partir dels esbossos previs a la seva realització.

En aquesta ocasió presentem el disseny previ per a la fabricació de la caixa harmònica d'una guitarra AM1, de Josep Melo i Valls¹. Un instrument que el guitarrer materialitza amb una rica miscel·lània de materials com la píceca per a la tapa i el seu barrat interior; aplicacions de variats nacres i altres fustes per a la boca; palissandre de Rio i de l'Índia o auro per al fons i els costats; fusta de caoba o també d'auro per al mànec i fusta de banús per al diapasó.

El que aquí ens interessa mostrar és la bellesa del propi disseny que, com si es tractés d'una de les imatges que il·lustren la teoria eudoxiana de la proporció, es manifesta amb una nitidesa esplèndida i vibrant en cada línia. L'elegant curvatura del traç negre queda atrapada rígidament per un quadrat, però, a la vegada, s'inscriu dins la dolçor de l'aura d'una circumferència. La part superior de la imatge ens recorda la maquinària de precisió dels rellotges mecànics i ens transmet la bellesa implícita del treball de l'artesà: temps, pulcritud i preciosisme, les mateixes qualitats que s'exigeixen a qui fa ús de l'instrument.

Si mirem amb atenció la imatge, la seva aparent planimetria desapareix i una il·lusió de profunditat i de moviment comença a emergir, ja que estem davant del que podríem interpretar com a un teorema eufònic. Si fent servir el recurs de la sinestèsia i traduint el llenguatge visual al sonor, podríem dir que la corba tancada del traç negre serveix per amplificar un suau so greu, que es controla i s'evita que es disgregui amb l'agudesesa dels rectilinis vermells. Perquè, com diuen els entesos, el so d'una guitarra no pot apagar-se mai ràpidament; per això mateix, la circumferència sembla abocar-se lentament cap a nosaltres, mentre que el quadrat se'ns manté òpticament estàtic, com si es tractés d'un silenci musical. ●

¹ Josep Melo i Valls, nascut a Rubí el 28 de setembre de 1952. Estudia dibuix a l'Escola Industrial d'Arts i Oficis de Sabadell. Pintura i disseny industrial a l'Escola Massana de Barcelona. Té el seu estudi a Sabadell (www.meloguitars.com). President del GAMCAT, ha realitzat diverses exposicions i conferències al país. Ha obtingut premis com el Segon Premi al V Concurso del Ministerio de Industria de l'Estat Espanyol.

Tel.: 93 721 39 91